

AXIOS - eriodic al Seminarului Teologic Ortodox „Sf. Andrei”

Α Ξ Ι Ω Σ

Anul I
Nr. I
Noiembrie-Decembrie 2018

Revista „Axios”

Periodic al elevilor și
profesorilor
Seminarului Teologic
Ortodox
„Sf. Andrei” din Galați

Editura
Arhiepiscopiei Dunării de Jos

ISSN 2668-0017
ISSN-L 2668-0017

COMITETUL DE REDACȚIE

Președinte de onoare:

IPS. Arhiepiscop
Casian Crăciun

Director:

Prof. Adrian Silivestru

Redactor Șef:

Prof. Dr. Gheorghe Butuc

Secretari de redacție:

Eduard Murariu
Ilie Răpcianu

Redactori:

Pr. Prof. Inspector Costel Bulgaru

Pr. Prof. Ninel Țugui

Pr. Prof. Dr. Stelian Spînu

Arhid. Prof. Adrian Marin

Prof. Dr. Eugen-Dan Drăgoi

Prof. Dr. Marian Ionescu

Prof. Valentina Cuza-Ghiță

Prof. Emanuela Petcu

Prof. Sergiu Manole

Prof. Inv. Primar Florentina Micu

Consultanți:

Arhid. Ionuț Furtună

Pr. Alexandru Bulgaru

Foto:

Bogdan Pană

Daniel Lare

Design:

Eduard Murariu

Tehnoredactare:

Ing. Simona Mavromati

Corectură:

Virginia Camelia Bobaru

Responsabili departamente:

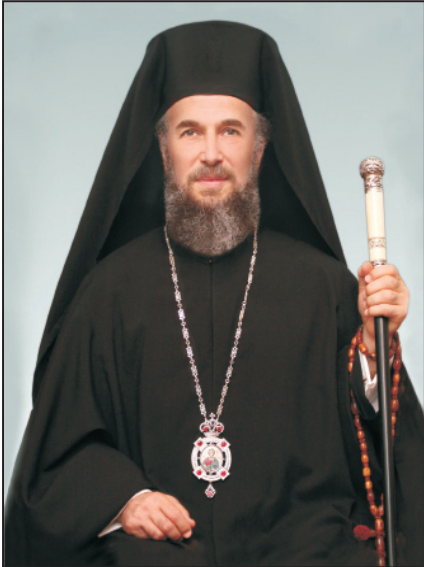
Theologica: Silviu Balaban, Cătălin Răileanu

Poesis: Ilie Răpcianu, Manuel Bulimar

Cenaclul culorilor: Mihaela Marian, George Lazăr

Armonii andreiene: Emanuel Ignat, Ștefan Teliceanu

NAȘTEREA DOMNULUI LUMINA TRADIȚIILOR ÎN VIAȚA NOASTRĂ

† CASIAN,
din darul lui Dumnezeu, Arhiepiscop al Dunării de Jos,
Preacucernicul cler și preacuviosul cin monahal
și la toți binecredincioșii creștini
din Arhiepiscopia noastră, har, pace sufletească,
ajutor în toate cele folositoare și duhovnicești bucurii
la Sfintele Sărbători ale Nașterii Domnului,
Bobotezei și Anului Nou,
iar de la smerenia noastră, arhieresti binecuvântări.

Iubiți credincioși și credincioase,

Iarăși ne cercetează de Sus Mântuitorul, „Darul și Adevărul“! În duiosia rugăciunilor, în farmecul datinilor, în pregătirea sufletească sunt tot atâtea trepte pe care Fiul „Cel fără de-nceput“ coboară, Se naște smerit în Peștera săracăcioasă a Betleemului. Din ceruri este însoțit de coruri îngerești, cântând „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace între oameni bunăvoire!“ [Luca 2, 14].

Sărbătoarea conține tot mesajul profund al Nașterii Domnului, explicând prin dreapta și sfânta credință motivația acestei întrupări: mântuirea lumii din nemărginita iubire a lui Dumnezeu, concretizată prin jertfă: „Căci Dum-

nezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică“ [Ioan 3, 16]. Efectul spiritual fundamental al întrupării Domnului este precizat de Sfântul Atanasie cel Mare [† 373]: „Dumnezeu S-a făcut om ca pe om să-l îndumnezeiască!“¹.

Continuând acest gând dumnezeiesc, Sfântul Simeon Noul Teolog [949-1022] explica scopul Nașterii Domnului și Mântuitorului nostru astfel: „(...) din pururea Fecioara și Născătoarea de Dumnezeu Maria, luând trup fără de sămânță S-a născut în chip asemănător primului om creat, ca precum acela prin neascultare s-a făcut începutul nașterii întru stricăciune și spre moarte, așa Hristos și Dumnezeu, prin împlinirea a toată dreptatea [Matei 3, 15], să

Se facă pârga rezidirii și nemuririi noastre întru nestrăicăciune“². Același scop este nuanțat de marele teolog al luminii dumnezeiești, care vede în întrupare o taină: „E o taină nouă și minunată! Dumnezeu Cuvântul a luat de la noi trupul pe care nu-l avea după fire și S-a făcut ceea ce nu era. Și împărtășește celor ce cred în El din dumnezeirea Sa, pe care n-a dobândit-o nici unul dintre îngeri sau oameni vreodată și aceștia se fac dumnezei, adică ceea ce nu erau, prin lucrare și har. Așa se dăruiește lor puterea să se facă fii ai lui Dumnezeu [Ioan 1, 12]. De aceea s-au făcut și se fac neîncetat și niciodată nu vor înceta să se facă fii ai lui Dumnezeu!“³.

Așadar, Nașterea Domnului aduce omului o multitudine de daruri prin care se realizează sco-

1. SFÂNTUL ATANASIE CEL MARE, *Tratat despre întruparea Cuvântului și despre arătarea Lui nouă prin trup*, cap. LIV [PG 25, 192B], în PSB 15, *Scrieri I*, trad. rom. Pr. Prof. Dumitru Stăniloae, Ed. IBMBOR, București, 1984, p. 151.

2. SFÂNTUL SIMEON NOUL TEOLOG, 3. *Despre întruparea Cuvântului și în ce chip S-a întrupat El pentru noi*, în „Întâia cuvântare morală“, *Filocalia* vol. 6, trad. rom., Pr. Prof. Dumitru Stăniloae, Ed. IBMBOR, București, 1977, p. 131.

3. *Ibidem*, p. 132.

pul divin al refacerii lui spirituale: „Dumnezeu, Cel peste toate, a venit pe pământ ca să rezidească și să înnoiască pe om prin prezența Sa și să binecuvinteze toată zidirea blestemată din pricina lui”⁴.

Dumnezeu Fiul, coborând la noi prin chenoză [Filipeni 2, 7], prin deplina smerenie și acceptând peștera sărăcăcioasă, ne-a arătat extrema apropiere și marea accesibilitate față de darul lui Dumnezeu în trup, pentru ca noi, cei ce avem trup stricacios, să-I urmăm Fiului lui Dumnezeu întrupat, lui Iisus Hristos „Dumnezeu adevărat și Om adevărat” [Crezul niceo-constantinopolitan].

Dreptmăritori creștini,

Nașterea Domnului, pe lângă dimensiunea impresionantă de sărbătoare, ne descoperă și legătura cu specificul vieții creștinului, mai ales la sat. Poetul și filosoful Lucian Blaga vorbește despre această tainică rânduială a satului tradițional românesc: „Vedeam satul așezat înadins în jurul bisericii și al cimitirului, adică în jurul lui Dumnezeu și al morților. Această împrejurare, care numai târziu de tot mi s-a părut foarte semnificativă, ținea oarecum isonul întregii vieți ce se desfășura în preajma mea. Împrejurarea era ca un ton mai adânc ce împrumuta totul o nuanță de necesar mister. Localizam pe Dumnezeu în spațiul ritual de după iconostas, de unde Îl presimțeam iradiind în lume. Nu era aceasta o poveste ce mi s-a spus ca multe altele, ci o credință de neclintit”⁵.

Satul devine și la noi, din vechime, pe firul tradiției, o prelungire a Bethleemului. De aceea, se cuvine a reflecta și a analiza legătura adâncă a evlaviei populare față de sărbătoarea Nașterii Domnului, în casa țaranului român și în sat, ca semn de actualizare a Bethleemului la noi. Un colind redă acest fapt sacru:

„La Bethleem colo-n jos,
Cerul arde luminos.
Preacurata naște
Astăzi pe Hristos”⁶.

Niciunde nu vom descoperi mai multă preocupare pentru a pregăti în detaliu toate momentele sacre care ne amintesc de taina petrecută la Bethleem decât în satul de odinioară. Este o permanentizare a Casei Pâinii, de la locul istoric în contextul actual al viețuirii noastre. Și aceasta se poate descoperi cu cât aprofundăm mai mult, în timp, preocuparea sacră a creștinului dornic să-i facă loc Domnului, Pruncușor dumnezeiesc, în casa sa, tocmai pentru că, la început, în Bethleem, nu a avut casă primitoare, cum iarăși ne arată colindul:

„N-ai primit tu, Viflaime,
În casele tale bune,
Să-I dai un pic de sălaș
Celui mai Sfânt Copilaș”⁷

Un colind popular exprimă participarea satului la sărbătoarea Nașterii Domnului: „La sat totul vibrează în ritmul sărbătorii”. Vârstnicii sunt inspiratorii și învățătorii tinerilor și, astfel, tradiția din timpuri imemorabile se apropie de noi, din generație în generație. Neaua albă, ținuta imaculată a co-

lindătorilor și a gospodarilor, acolo unde se mai păstrează rânduiala din bătrâni, sugerează puritatea pe care ne-a adus-o Fiul lui Dumnezeu prin Întruparea Sa. Ulițele, casele la exterior și în interior sunt curățite și înmiresmate pentru a fi pregătite să actualizeze darurile magilor din Orient, aduse Pruncului dumnezeiesc. Atunci când preotul vestește Nașterea Domnului cu Sfânta icoană, creștinii se pregătesc de însăși vizita Fiului lui Dumnezeu. Cu lumini și tămâie aprinse, în sunet de colinde, se deschid ușile caselor ca să intre Domnul pentru a le sfinți. Ca și în Sfântul Altar, în casă sunt așezate daruri de Crăciun ca semn al ospitalității pentru o vizită cerească.

În unele case din Carpați se așază paie sub masă pentru a aminti atmosfera din Peștera sărăcăcioasă și, astfel, casa devine o nouă iesle a Bethleemului.

Totul se transpune într-o atmosferă nouă, de unire a omului cu Dumnezeu, așa cum Fiul lui Dumnezeu a luat firea omenească, unind-o cu firea Sa dumnezeiască [...].

Iubiți credincioși,

În anul pe care-l începem cu ajutorul lui Dumnezeu, dorim a stăruia asupra binefacerilor satului românesc, în trecut și în actualitate, pentru sufletul și spiritualitatea unui popor smerit, creativ și harnic. El a dat generații și generații de eroi, savanți și sfinți, printr-o educație completă și echilibrată, prin credință curată și prin munca izvorătoare de valori și prin oa-

4. Ibidem.

5. Lucian BLAGA, *Izvoade*, Editura Humanitas, București, 2011, p. 16.

6. Extras din colindul *La Betleem colo-n jos*.

7. Extras din colindul *Viflaime, Viflaime*.

meni valoroși, care s-au remarcat mai apoi, în timp, la orașe, în țară și în străinătate.

Părintele Dumitru Stăniloae [1903-1993] vede în viața țărânului român la sat o naturalețe și o puritate a trăirii, manifestate în muncă și în primenirea sau îmborspătarea forțelor sufletești pentru Sfânta Liturghie. Urma apoi, în centrul satului, hora, care este un *ritual al bucuriei sărbătorii*. Aceste valori sunt pe cale de dispariție ori expuse sporadic la anumite momente, fapt care conduce la sărăcirea valorilor satului tradițional și a sufletului românesc. Redescoperirea *omeniei românești*, despre care vorbea Părintele Dumitru Stăniloae este un motiv pentru revenirea asupra cercetării și valorificării specificului satului românesc, deoarece în viziunea lui *omenia este suprema aristocrație posibilă*⁸.

O întreagă teologie și filosofie se întrezăresc în viața satului tradițional. Cercetători, oameni de cultură, reprezentanți ai centrelor de tradiții și folclor au identificat nume și fapte demne de cele mai autentice opere culturale. Nu întâmplător, pe lângă Institutul de Etnografie și Folclor „Constantin Brăiloiu”, există la București celebrul Muzeu Național al Satului „Dimitrie Gusti”, precum și Muzeul Național al Țăranului Român. De aceea, între ideal și valoare în satul de ieri, se cuvine să cercetăm cu atenție și satul de azi, pentru a încuraja unele inițiative de reluare a tradițiilor, a obiceiurilor și a datinilor sănătoase.

Preotul, învățătorul, medicul și primarul pot contribui la valorifi-

carea patrimoniului încă existent, degradat sau în stare bună, la refacerea chipului satului de odinioară, ca paradigmă pentru cel de astăzi. Meseriile populare ar putea fi reînviat prin programe speciale și, astfel, s-ar putea încuraja depasarea unor tineri la sat, singura modalitate de continuare a unei tradiții ce nu trebuie abandonată. Nu trebuie însă să uităm că apartenența la valorile satului o dă *participarea la o anume stare de spirit și la un anumit mod de viață*⁹ [...].

Iată de ce Sfântul Sinod a inițiat, la propunerea Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, programul comunitar-bisericesc de evaluare a patrimoniului satului românesc într-o etapă a părăsirii acestuia și a unei accentuate secularizări. Și în mediul rural pătrund produsele moderne în detrimentul celor tradiționale. Împreună, toți factorii responsabili, bisericești, culturali, educaționali și administrativi, pot iniția programe de salvare a patrimoniului încă existent și de punerea în valoare a acestuia.

Dar cel mai valoros între bunurile patrimoniale rămâne *omul lui Dumnezeu*, țăranul fidel gliei și tradițiilor sănatoase, ca o sursă nepuizabilă pentru tânăra generație. Să primim acest îndemn sacru, cultural și de identitate, ca pe un dar de Crăciun și să-l oferim cu bunăvoință tuturor celor interesați ca, astfel, să ne îmbogățim cu toții atât spiritual, cât și cultural! Starea suavă de lumină și bucurie pe care ne-o transmite sărbătoarea Nașterii Domnului să nu fie una efemeră, ci să pătrundă în adâncul sufletelor noastre, de-

venind un bun de mare preț pentru întreaga viață!

Cunoscute fiind toate preocupările pentru cercetarea, apărarea și păstrarea acestor valori atât spirituale, cât și sociale, de către bunii noștri preoți, de către cadrele didactice, de către primari și alți credincioși interesați de identitatea noastră creștinească și românească, avem încredințarea că-n anul ce bate la ușă vom reflecta cu toții și vom contribui la actualizarea acestor frumoase și sacre tradiții ale satului și, implicit, ale obârșiei noastre. Astfel, ne redescoperim și ne cinstim rădăcinile și pe înaintașii noștri!

Dorindu-vă tuturor căutărilor de autentic în rugăciune, în datini și-n obiceiurile de Crăciun, în viața de zi cu zi, la oraș ori la sat, să trăim în duhul sfintei noastre credințe creștin-ortodoxe.

Îl rugăm pe Mântuitorul, Prunc născut în ieslea Bethleemului să reverse asupra noastră pacea Sa, binecuvântarea Sa, bucuria Sa și, mai ales, iubirea Sa față de tot omul!

În duh de comuniune cu cei de ieri, să nu-i uităm nici pe cei de astăzi, în chip special pe cei mai triști, mai bolnavi și mai săraci decât noi! Așa gândind și așa făcând, cercetându-i și ajutându-i, să petrecem sănătoși Sfintele Sărbători de Crăciun și Bobotează și de Anul Nou!

Al vostru de tot binele voitor și către Domnul rugător,

† Casian,

Arhiepiscopul Dunării de Jos

Cuvânt din Pastorală la Nașterea Domnului, 2018.

8. Pr. Dumitru STĂNILOAE, *Omenia românească*, în ziarul *Telegraful român*, LXXXVIII, nr. 9, Sibiu, 1941, p. 1

9. Ilie BĂDESCU, *Sociologie rurală*, Editura Mica Valahie, București, 2011, p. 119.

ARTA EDUCAȚIEI LA SEMINAR

Prof. Adrian Silivestru, Director

Scoala noastră a început de ceva vreme să reprezinte un punct de atracție în comunitatea gălățeană, în special în rândul părinților care își doresc pentru copii lor o educație întemeiată pe valorile tradiției, a familiei, pe valorile naționale și creștine; și aici nu vorbim numai de elevii de liceu care, oricum, reprezintă nucleul seminarului și care nu fac altceva decât să-și urmeze chemarea către Biserica lui Hristos, ci și de micii seminariști din învățământul primar și gimnazial care vin să întregească, să completeze înțelesul profund al unei școli.

În acest sens, educația nu înseamnă numai livrarea unor informații, ci și a unor comportamente, a unor atitudini care orientează elevul spre succes, spre performanță și, de ce nu, spre

îndrăzneala de a păși după terminarea școlii în viața de adult. Or, pentru realizarea acestor obiective e nevoie de mult efort și mai ales de dăruire, de fructificarea tuturor oportunităților ce pot ajuta la atingerea scopurilor. Având Arhiepiscopia Binecuvântare, o asemenea șansă o reprezintă Proiectul ROSE. Destinată liceelor, acest grant, prin contribuția financiară și umană, încearcă să optimizeze rezultatele elevilor la examenele finale, dar nu numai din perspectiva strictă a informației, ci și prin desfășurarea de activități diverse prin care elevii se pot valoriza pe mai multe planuri. Sigur, accentul cade pe orele de pregătire suplimentară pentru examenul de bacalaureat, dar elevii noștri vor participa la multe alte activități, una dintre ele fiind chiar realizarea acestei reviste. Fără a avea

pretenția de specialiști în gazetărie, încercăm să oferim școlii o imagine, un suflu nou, o oglindă cât mai fidelă a ceea ce se face sau ceea ce se gândește în acest spațiu al educației. Vom spune ce am făcut sau ce vom face; ne vom pune gânduri și emoții în paginile revistei, vom arăta cine suntem cât mai aproape de adevăr.

Revista, intitulată *Axios*, este o continuare a unei inițiative mai vechi a școlii care, iată, prin acest proiect reușește să se materializeze într-un nou format; e un prim pas, urmează alții odată cu celelalte numere dar și alte activități din cadrul proiectului: excursii tematice, muzică, consiliere și orientare privind cariera. Dorim revistei viață lungă, har de la Domnul realizatorilor și gând bun pentru toate activitățile din proiectul ROSE!

NAȘTEREA CARE NE (RE)NAȘTE

Prof. dr. Gheorghe Butuc

Chiar dacă nu știm sau nu vrem să observăm, viața noastră este într-o continuă naștere, renaștere și moarte deopotrivă. În acest sens, cuvintele Sfântului Efrem Sirul: „Abia m-am născut și am și început să mor” își dovedesc din plin valabilitatea și continuitatea. Ele se potrivesc în orice clipă a vieții noastre bio-psihice. Astfel, nimeni nu se poate ridica cu gândul la un sens nou și măreț, dacă

nu a murit față de gândul trecut, după cum nimeni nu-și poate menține viața biologică decât prin procesul atât de minuțios al morții unor celule în timp ce altele se nasc. Și iarăși, istoria nu cunoaște om care odată născut să nu moară. Prin urmare, suntem născuți fără să știm. Suntem re-născuți dacă voim. Și murim fără să ne dorim.

De naștere, orice făptură a Universului beneficiază invo-

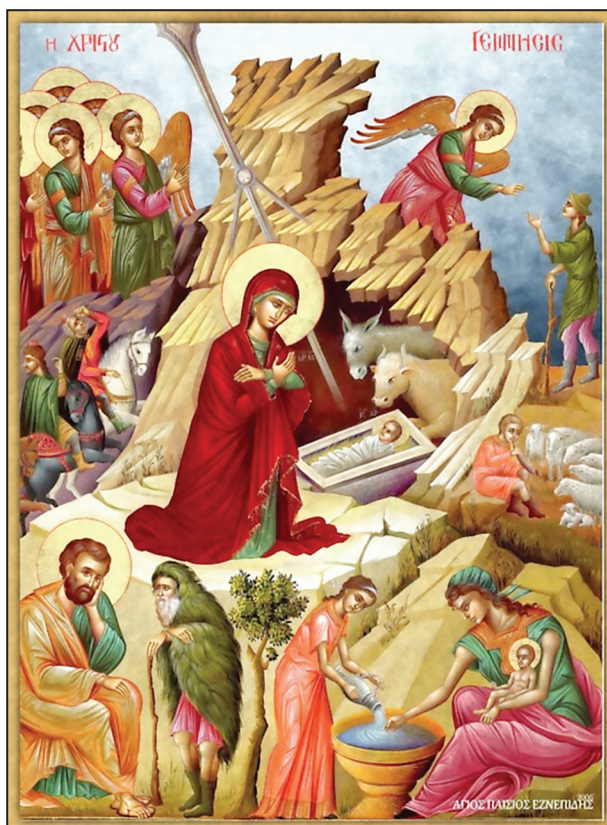
luntar. Tot ceea ce există, există prin naștere cândva, cumva, de la cineva și din Cineva. Unde nu vorbim de naștere nu vorbim de existență. De altfel, cuvântul existență are drept rădăcină latinescul *existentia*, ce are tocmai sensul de a proveni din cineva, opusul lui fiind existența de sine, atribut pe care îl deține numai Dumnezeu. Mai mult, chiar și Dumnezeu își atribuie numele de născut, dar fără categoriile spațiului, timpu-

lui și calității, fiind Unul-Născut și Unicul Născut, mai înainte de toți vecii, ceea ce arată că nașterea e o Taină care vizează deopotrivă ontologia dumnezeiască și a creației.

Pentru ca fapăturile create să aibă un început, să se nască, trebuia să fie cineva care să vrea să le aducă la existență, să le nască. Și acest Cineva este Fiul lui Dumnezeu, Care simțindu-Se atât de total iubit de Tatăl prin nașterea din El, gândește o altă lume, plină de făpturi născute, care împreună cu El să aducă slavă și mulțumire Tatălui pentru bucuria de a fi născute. Și Tatăl, primind cu dragoste inițiativa Fiului binecuvântează și dă ființă altor făpturi, care să se nască asemenea Fiului Său dumnezeiesc, dar fiind de o calitate cu totul diferită de a Lui. Și Duhul Sfânt se bucură împreună cu Tatăl de Fiul Cel Unul Născut și de ființele ce urmează a fi născute. Și se bucură și cu Fiul de minunatul Său proiect, de a naște cu voia Tatălui un Univers plin de ființe, care să aibă chiupul nașterii Sale. Duhul Însuși se propune a fi Pântecul care să gesteze, din care să se nască toate și care să le susțină în viața distinctă a fiecăreia, dar și în comuniune unele cu altele. Numai acest dialog conștient și plin de iubire absolută este cauza și temelia nașterii.

Făptura născută are un chip distinct, dar are și un comun relațional aparte. Ea este o uni-

itate veșnic nerepetată, dar este și în relație cu toate distincțiile nerepetate de același fel și de esențe diferite. Cu toate acestea, nașterea fiecărei făpturi este voită și dorită de cineva. Nimeni nu se naște la întâmplare. Neantul nu crapă în viață decât dacă este cineva mai tare. Și mai tare decât neantul este iubirea. Iar iu-

birea este actul voit al celor Trei Persoane dumnezeiești, care din iubire scot din neființă la viață, prin naștere, orice nouă făptură. Neantul crapă în minune și naște o nouă viață, atunci când iubirea din preaplinul ei „vrea să dea pe-afară“.

Orice făptură născută nu cunoaște moarte. Destinația ei este nemurirea. Iar nemurirea este o permanentă renaștere. Dar renașterea are nevoie de voință

conștientă. Ea nu se produce dinafară, singură sau de la sine. Renașterea este repetarea gestului Treimic din perspectivă umană. Prin urmare, doar omul poate renaște. De fapt, el nu se renaște pe sine. El naște pe Dumnezeu în sine, după cum Dumnezeu a născut pe om din Sine. Mai clar, omul îi dă lui Dumnezeu chip de făptură, pe cât Dumnezeu i-a dat omului chip de Dumnezeu. De aceea, nu ne putem renaște la aceeași viață. Aceasta ar fi numai o banală repetiție. Un nonsens. Renașterea este o continuă prefacere a propriei condiții: a lui Dumnezeu ca om și a omului ca Dumnezeu. În jurul lor, toate celelalte făpturi renasc și ele formând ambientul viu și dinamic al unei iubiri în manifestare, ele însele schimbându-și condiția și ridicându-se la conștiința omului, devenind un om mare, după cum omul este un univers mai mic.

Moartea nu exista. Ea a apărut ca un accident, atunci când dialogul iubirii dintre om și Dumnezeu a fost fisurat de nesinceritatea omului. Ivirea morții schimbă calitatea nașterii și a renașterii. Adică, ne naștem în dureri și renaștem prin chinuri. Astfel, moartea devine semnul distinctiv al nașterii făpturilor, dar și deșertăciunea vieții. Tot ceea ce iubirea naște, moartea însoțește negreșit, dar tot ceea ce moartea naște, iubirea renaște fără sfârșit. De fapt, Taina vieții abia în moarte își află destăinu-

irea, iar Taina morții numai prin naștere își are sensul. Tot ceea ce naște iubirea primește moartea și tot ceea ce înghite moartea primește Iubirea. De aceea, moartea nu poate opri nașterea pentru că nu aceasta i-a fost menirea dată, dar și pentru că iubirea e mai tare ca moartea. În definitiv, moartea are scopul de a tăia rădăcina păcatului, pentru a nu fi zădărnicită puterea nașterii din iubire. Iar aceasta, este o mare grozăvie întrucât prin moarte gustăm ruperea de Dumnezeu, ca și cum ne-am naște singuri din nimic, ceea ce pentru făpturi ar însemna întoarcerea în neant. Dar, dimpotrivă, prin moarte noi depășim durerea nașterii căzute și nu mergem în neant, ci în inima vieții și în brațele iubirii din care ne-am născut. Practic, după ce iubirea ne-a născut prin dureri la o viață plină de amărăciuni, moartea ne naște prin chinuri la

viața „cea fără de durere, întristare și suspin“.

Cu toate aceste schimbări aduse în umanitate și în întreg Universul de alegerile auto-

me ale omului, adevărul nașterii din iubire spre iubire nu a fost deturnat. Astfel, Însuși Fiul lui Dumnezeu își asumă toată condiția noastră. Și atunci când umanitatea prin Maica Domnului dă semne de revenire în matca sănătoasă a trăirii, Fiul lui Dumnezeu binevoiește să Se nască din ea prin Duhul Sfânt, ca trăind întru toate asemenea nouă, să ne facă pe noi întru toate asemenea Lui. În venirea Sa, El reface toate eșecurile noastre. Reface nașterea dureroasă, născându-Se fără dureri. Puterea păcatului o învinge prin ascultare. Suferința o topește prin Cruce, iar boldul morții îl nimicește ca un Dumnezeu.

Tot ceea ce Mântuitorul Hristos a trăit ca om, cu noi și pentru noi, putem trăi și noi cu ajutorul Lui. În trupul Său, Fiul lui Dumnezeu rupe toată vrăjmășia, împacă toată nedreptatea, le armonizează pe toate cu toate așa cum de la început le-a gândit. Și toate devin accesibile nouă dacă voim. Astfel, nașterea în dureri se reface fără dureri în baia Botezului, fiind o moarte și înviere cu Hristos. Păcatul și tot cursul vieții ce urmează nașterii în durere, pot fi transfigurate într-o viață de înnoire continuă susținută de Hristos sălășluit în noi prin Sfintele Taine.

Peste toate și în chipul cel mai delicat cu putință, Hristos își prelungește nașterea Sa ca Dum-

nezeu din Tatăl fără de mamă și nașterea Sa ca Om din Fecioara fără de tată în Taina Sfintei Litur-

ghii, în dumnezeiasca Euharistie. Aici regăsim toată taina nașterii și a renașterii, a morții și a învierii, a durerii și a nemuririi. În Sfânta Împărtășanie este deplin prezentă Nașterea Fiului lui Dumnezeu, singura naștere care ne poate (re)naște. În Sfânta Euharistie avem unite deodată nașterea din Tatăl mai înainte de veci, cu nașterea din Fecioară în zilele lui Pilat din Pont și cu nașterea din prescură, peste timp, a Aceluiași Fiu al lui Dumnezeu, Născut, iar nu făcut, pentru a noastră (re)naștere la nemurire. Primindu-L smerit în toată slava, ne ridicăm din cădere la toată puterea, din umilire la slavă, din moarte la viață și de pe pământ la cer.

Întru aceasta Îi cinstim Praznicul Nașterii Sale: dacă prin El ne (re)naștem voit la o viață nouă. Restul nu-i decât teorie, spectacol, impresie și înșelare.

Hristos Se Naște!
Adevărat ne naște!

POSTUL ÎN CONTEMPORANEITATE

Silviu Balaban (clasa a XII-a Pastorală)

În tradiția creștină, postul e amintit ca „maică a bunătăților”. Pornind de la această sintagmă, se simte o neapărată nevoie de pătrundere a sensului acestei ajunări pentru Hristos.

În contemporanitate, postul este înțeles, în general, ca o abstenență lipsită de bucurii sufletești. Științific au fost demonstrate efectele benefice ale acestuia, reprezentând un mijloc prin care organismul se regenerează și se purifică.

Omul a fost creat ca ființă erbivoră, lucru lesne observabil în Sfânta Scriptură, unde se specifică că omului i-au fost puse spre hrană doar roadele pământului (Facere 1, 29). Și cam aici se oprește abordarea postului privit ca o abținere sau, mai degrabă, ca o dietă. În principiu, în acest context se produce un dezechilibru imens, întrucât continența devine scop al întregului program launtric.

Cu toate acestea, adevăratul post de pe urma căruia ne folosim real este acela în care scopul întregii lucrări launtrice este apropierea de Dumnezeu. Sfinții Părinți sugerează în mod practic că prin consumul diferitelor mâncăruri „se aprinde sângele”, ceea ce dă prilej omului să fie

mai ușuratic în a primi gândurile diavolești.

Astfel, în perioada postului trebuie să aflăm, de fapt, o măsură, întrucât conceptul de neglijare a trupului pare a fi destinat doar celor înaintați în viața lăuntrică și care, gustând din cele dumnezeiești, nu mai poftesc spre cele pământești. Cultivarea

unei măsuri în viață duce la preîntâmpinarea devierilor în cursa spre îndumnezeire. Privind mai adânc, cunoașterea unei măsuri marchează rodul unui efort lăuntric îndelungat, al unei măiestrii sufletești.

Întreaga perioadă a postului încearcă să transmită (prin textele din Minei/Triod și prin sfinții pomeniți în cadrul acelu inter-

val), cum că întreaga noastră atenție trebuie recentrată în firescul ei – în a privi spre Preadulcele după care râvnesc. În acest sens, prorocul David, în psalmii săi nu face altceva decât să-i spună lui Dumnezeu că nu mai poate trăi fără El (Psalmul 41, 1; 61, 1-3; 142, 6). Cu alte cuvinte, postul semnifică, după cum scrie în Triod, înfrânare de la rău¹: înfrânarea de la a mai fi altfel decât eu însumi – sinele fals, zidit sub auspiciile patimilor și a diverselor mecanisme de apărare (minciuna, învinovățirea altora – neasumarea propriilor alegeri, umorul – provocat din teama că, fiind eu însumi, ceilalți îmi vor judeca existența etc), care mă împiedică să mă conectez la darul lui Dumnezeu din mine și de a deveni ceea ce doar prin El pot real și sigur să fiu. Iar a mă conecta la sinele meu (Luca 17, 2; Ioan 14, 23), semnifică a ființa lăuntric sănătos.

În final, făcând un arc peste tot ce s-a spus, nimic nu este de folos, dacă nu este izvorât din bunăvoință, după cum ne arată cântarea: „Prin mâncare a scos vrăjmașul pe Adam din rai, iar prin Cruce a adus Hristos într-însul pe tâlharul, care grăia: Pomeneste-mă, când vei veni întru împărăția Ta.”²

1. „Să lepădăm lucrurile întunericului și să ne îmbrăcăm cu armele luminii” - stihiră la Stihovna Vecerniei zilei de luni în prima săptămână a Postului Mare, *Triodul*, ediția a VIII-a, EIBMBOR, București, 1986.

2. Din stihirile Feriicirilor duminicale pe glasul I.

Cânt la Nașterea lui Hristos

„Ce vom aduce Ție, Hristoa-se? Că te-ai arătat pe pământ ca un om pentru noi; că fiecare din-tre făpturile cele făcute de tine, mulțămită aduce ție. Îngerii lauda, cerurile steaua, magii daruri, pă-s-torii minunea, pământul peștera, pustiul ieslea; iară noi pre Maica Fecioara. Dumnezeu! cea ce ești mai înainte de veci, miluiește-ne pe noi“.

(Stihiră la „Doamne, strigat-am...“, Vecernia Nașterii Domnului, *Mineiul Lunei Decembrie*, ediția a III-a, Tipografia Sf. Mănăstiri Cernica, anul 1927, p. 403)

Citat pentru postire din apoftegmele pustiei

„Acesta, fiule, nu este post. Căci, dacă postești de mâncăruri și vorbești de rău pe cineva sau judeci sau îți aduci aminte de cele rele sau primești gânduri vicle-ne sau în gând poștești ceva din acestea, îți este mult mai de folos a mânca cinci ori pe zi și a te feri de ele decât a nu gusta din acelea și a te stăpâni acestea. Căci ce este să te ții departe de mâncăruri și să

fii stăpânit de orice altă poftă? Nu știi că oricine își împlinește pof-ta sa cu gândul se satură și se îmbată chiar și fără mâncărurile din afa-ră? Dar dacă vrei să te înfrânezi și să postești, pentru ca postul tău să fie primit la Dumnezeu, să te păzești înainte de toate, postind de orice cuvânt rău, de orice vor-bire împotriva cuiva și de judecată și de orice auz viclean și curăță-ți inima de orice întinăciune a tru-pului și a duhului și de orice adu-cere aminte a răului și de câștig rușinos“.

(*Patericul Mare*, trad. Pr. Prof. Dr. Constantin Coman, București, Editura Bizantină, 2016, pp. 300-302)

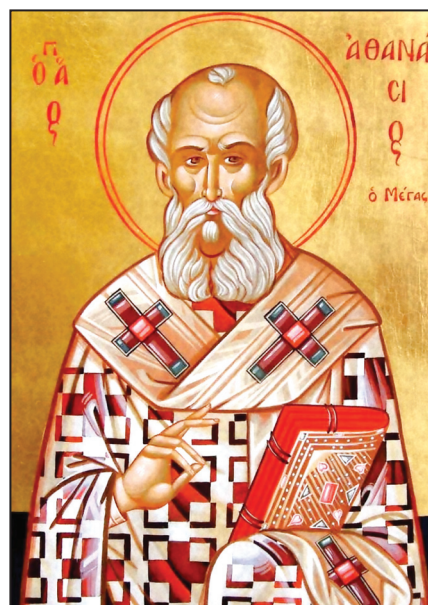
Fragment din omilia 58 a Sfântului Grigorie Palama la praznicul Nașterii Domnului

„Cel ce șade pe heruvimi, Dumnezeu, vine azi pe pământ ca un prunc; vine Cel la care se-rafimii cei cu șase aripi nu pot să privească și nu numai că nu pot vedea ființa Lui, dar, nici strălu-cirea slavei Lui neputând-o privi neabătut, sunt nevoiți cu aripile să își acopere fețele. Cel care pe toate le ține, Cel care a legat pe diavolul, este înfășurat în scutece mici și le-gat cu modeste legături și cingă-tori. Cel care are bogăția comorii nedeșertate vine să rabde o atât de lucie sărăcie, încât nu are loc nici într-o casă de oaspeți“.

Fragment din omilia Sfântului Atanasie cel Mare la praznicul Nașterii Domnului

„Cine nu se va minuna de po-gorământul Domnului? Sus slo-bod, și jos scris în condici! Sus Fiu, și jos rob! Sus Împărat, și jos

năimit! Sus bogat, și jos sărac! Sus închinat, și jos numărat între birnici (plătitori de biruri)! Sus având scaun dumnezeiesc, și jos odihnindu-se în peșteră proastă! Sus, sanul cel necuprins și părin-tesc, și jos, un loc hrănitor de do-bitoace și o pesteră! Sus, lucruri mari, și jos, scutece mici: Cel ce dezleagă păcatele Se înfașă, Cel ce hrănește era hrănit, Cel necuprins Se vedea Prunc, Cel ce sloboade izvoare Se împrumuta de la sâni, Cel ce le poarta pe toate Se purta în chip netâlcuit, Cel ce nu lipsește de nicăieri, nefiind scris împrejur într-un loc, se scria împrejur“ [...] „Nu fără rost s-a făcut Naș-

terea Domnului din Fecioara; nu fără rost S-a înfășat El în scutece; nu fără rost suga sânul; nu fără rost S-a culcat în iesle; nu fără rost este chemat la înscrierea lui Au-gust împăratul. Toate sunt pentru ceva, și către ceva, și cu închipuire. Hristos Se naște din Fecioara ca să-l îndrepte pe Adam cel întâi zi-dit, cel zidit din pământul fecioa-ră, din țărână. Se înfașă cu scutece ca să dezlege lanțurile păcatelor noastre, să dezlege legăturile cu le-

gături, după graiul cel zis că fiecare se strânge cu legaturile păcatelor. Sâni a supt ca să izvorască laptele darului, pe care l-a izvorat din coasta Sa. S-a culcat în iesle ca să

îndrepte necuvântarea omenirii și să Se facă hrană pentru amândouă neamurile. A norodului păgânesc și a celui iudaic pentru care este scris: «Între două neamuri vei

fi cunoscut». A primit înscrierea cezarului August ca să îndrepteze nerânduiala cea lumească, căci înscrierea aceasta s-a făcut arvună a bunei rânduiei celei lumești“.

IMNELE NAȘTERII DOMNULUI LA SFÂNTUL EFREM SIRUL

Cătălin Răileanu (clasa a XII-a Pastorală)

Sfântul Efrem Sirul supra-numit „harfă a Duhului Sfânt“ scrie în secolul al IV-lea imne numite „madrashé“ (în ebraica midrashim), ce prezintă în chip poetic taina neasemnata a nașterii Domnului nostru Iisus Hristos din Fecioara Maria, cea în care s-a sălășluit „Puterea enipostatică a Celui Preaînalt“ (Sf. Grigorie Palama). Părintele Ioan Ica Jr.¹, traducând imnele nașterii și comentându-le, arată particularitatea acestor creații, dată de profunda ei intimitate cu universul Scripturii atât în literalitatea lui, cât și în imaginile și simbolurile ei profunde.

Sfântul Efrem Sirul ne cheamă prin imnele Sale la încorporarea și contemplarea noastră în cea mai mare taină a lumii: „Veniți, prieteni și ascultați despre Fiul Celui nevăzut, care în trupul Său S-a făcut văzut, dar a rămas nevăzut în puterea Lui dumnezeiască“ (4, 172). Sf. Efrem Sirul face o întregă sinteză a profețiilor vechi testamentare cu privire la Nașterea lui Mesia, punând accent pe cuvântul „astăzi“: „Fecioara a născut pe Emanuel (Is. 7, 14), cuvântul pe care l-a rostit Isaia s-a împlinit astăzi. Răsăritul de care vrobea

Zaharia (Zaharia 2, 5) a luminat azi Betleemul. „Iată o stea a răsărit din Iacob și o căpetenie s-a sculat din Israel (Numerii 24, 17). Proorocia lui Varlaam și-a găsit tâlcuirea astăzi“ (Imnul 1). Enumerația tuturor acestor profeții păstrează omul într-un continuu al bucuriei primirii Împăratului Cerului și al Pământului. Hristos, prin venirea Sa pe pământ, născându-se dintr-un om și viețuind printre oameni, își ascunde măreția Sa, o smerește și din cel Preaînalt, se face Prunc ce se zămislește în pântecul Fecioarei, dar chiar și din această ipostază își manifestă puterea Sa cea dumnezeiască: „În timp ce se alcătuia în pântecul maicii sale, puterea sa alcătuia mădularele noastre: „În timp ce plămădea în pântecul, El însuși plămădea pruncii în pântecul maicilor lor“ (4, 160-161).

Dumnezeu, dorind nespuns răscumpărarea creației Sale de păcatul strămoșesc, devine prunc, om asemenea fiecăruia dintre noi și vine în mijlocul turmei, înarmat fiind, întrucât la orice năvalire a păcatului, Hristos să-l surpe și să aibă loc împăcarea noastră cu Dumnezeu. Locul împăcării noastre cu Dumnezeu, cel Atot-

puternic, și de care toate depind, sunt în viziunea Sf. Efrem Sirul, brațele Maicii Domnului: „Brațele Maicii Domnului sunt tronul împăcării noastre cu Dumnezeu, dar brațele ei L-au purtat pentru că El Și-a domolit puterea, întrucât puterea Sa îmbrățișa pe cea care Îl îmbrățișa, căci dacă puterea Sa s-ar retrage, atunci ar cădea toate“ (4, 186).

Cât despre venirea Mântuitorului, aceasta nu a fost demnă de un împărat, ci a fost primit într-o smerenie, și s-a înfățișat într-un prunc ca ori care altul, însă în chip nevăzut, Hristos își exercita puterea Sa de Creator și Stăpân asupra celor zidite: „Deși în chip văzut îl înconjura copiii pe uliță, în chip nevăzut Îl înconjura îngerii cu frică. Tot așa cum, deși era voios între copii ca un prunc, era înfricoșător între îngeri ca un stăpân (4, 195-197).

Prin urmare, Hristos vine pe pământ înfășat în pânza smereniei, smerenie prin care ne-a mântuit și ne-a repus pe tronul demnității noastre dinaintea de căderea în păcat: „Te-ai smerit ca să îi mântuiești pe toți. Laudă să îți aducă ție toți cei mântuiți prin Tine!“ (4, 192).

1. Editura Deisis, Sibiu, 2010.

ÎN AN CENTENAR, SIMPOZION ȘTIINȚIFIC LA SEMINARUL DIN GALAȚI

Prof. dr. Gheorghe Butuc, responsabil principal de proiect

La inițiativa Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, în ședința de lucru din 29 octombrie 2016, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a aprobat ca anul 2018 să fie declarat Anul omagial al unității de credință și de neam și Anul comemorativ al făuritorilor Marii Uniri din 1918.

Cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Părinte Casian, Arhiepiscop al Dunării de Jos, elevi și profesori ai Seminarului Teologic Ortodox „Sf. Andrei” din Galați, am adus cinstire marilor personalități ale Bisericii noastre strămoșești și ale neamului românesc meditănd, alături de alți colegi de la alte seminarii și colegi de la Colegiile Naționale din Județ, la sensurile profunde ale pildei vieții lor. În acest sens, în data de 28 noiembrie 2018, Seminarul nostru a fost gazda tradiționalului simpozion științific, ajuns la a nouăsprezecea ediție, organizat în cadrul manifestărilor pastoral-liturgice și cultural-educaționale închinat Sfântului Apostol Andrei, ocrotitorul Seminarului nostru al municipiului Galați și al întregului neam românesc. Ca și în anii din urmă, simpozionul face parte din proiectul educațional intitulat: „Teologia în contemporaneitate”, vizat și aprobat de Ministerul Educației Naționale.

Tema de reflecție de anul acesta s-a numit: „Contribuții și mărturii ale unității de neam și de

credință din eparhii și reflectate în conștiința tinerilor de astăzi”. Simpozionul a debutat cu vizionarea unei expoziții de fotografii și documente din istoria regală și cu un miniconcert dedicat unirii susținut de corul Seminarului „Sf. Apostol Andrei”.

Lucrările propriu-zise s-au desfășurat în sala „Sergiu Dumitrescu” a Muzeului Istoriei, Culturii și Spiritualității de la Dunărea de Jos și au fost prefăcute de cuvântul Înaltpreasfințitului Părinte Casian, Arhiepiscopul Dunării de Jos. Înaltpreasfinția sa ne-a făcut o introducere pătrunzătoare la tema simpozionului subliniind legătura strânsă dintre credință, cultură și demnitate creștină, virtuți care pecetluiesc definitiv orice viață creștină. Totodată a atras atenția asupra tendințelor secularizante ale vieții cotidiene, în care sunt atrași deopotrivă tineri și vârstnici, care înlocuiesc încet și sigur spiritul de jertfă din care se nasc

virtuțile autentice ale credinței și ale neamului.

În debutul simpozionului a fost lansat volumul *Mărturisitori ai dreptei-credințe din eparhii în perioada regimului comunist* realizat de elevi ai seminarului gălățean și ai altor seminarii teologice din țară, participanți la lucrările simpozionului de anul trecut.

La eveniment au participat profesori și elevi ai seminarelor teologice din Buzău, Câmpulung Muscel, Târgoviște, Iași, Piatra Neamț, Mănăstirea Neamț, Slobozia, Tulcea, Constanța și Galați, precum și elevi ai Colegiilor Naționale și ai Liceelor, „Nicolae Iorga”, Brăila, „D. P. Perpessicius”, Brăila, „Vasile Alecsandri”, Galați, Mihail Kogălniceanu”, Galați, „Costache Negri”, Galați, „Spiru Haret”, Tecuci, „Calistrat Hogaș”, Tecuci, „George Vâlsan”, Făurei și „Constantin Angelescu”, Ianca. Referatele au fost dezbătute pe cinci ateliere de lucru, care au stat

sub egida unor mari personalități ale Unirii de la 1918: Regele Ferdinand și Regina Maria, Patriarhul Miron Cristea, Generalul Eremia Grigorescu, marele istoric Nicolae Iorga și omul politic Iuliu Maniu.

În urma dezbatelor, au fost susținute în fața plenului con-

cluziile fiecărui atelier, formulate pe baza referatelor prezentate de către toți participanții, din care au reieșit limpede și profund că pentru orice tânăr de astăzi, de mâine și dintotdeauna, pilda vieții și a dăruirii marilor personalități ale Bisericii și neamului nostru

reprezintă un viu exemplu pentru orice român și totodată, este un îndemn actual, care ne arată că nicio izbândă nu se realizează dacă nu are înscrisă în ea disponibilitatea și vocația jertfei de sine și a iubirii totale.

SIMPOZIONUL PRIN VOCILE OASPEȚILOR

Reporteri: Adrian Ciobanu (clasa a XII-a Pastorală)

Mihai Ilie (clasa a XI-a Pastorală)

– *Temele propuse îi antrenează pe elevi la discuții?*

– Temele îi antrenează, sunt teme pe care elevii le-au abordat în referatele alcatuite pentru participarea la simpozion. Tema pe care am avut-o la grupa a doua, intitulată sugestiv: „Patriarhul Miron Cristea” ne-a dat posibilitatea să aprofundăm cunoștințe legate de personalitatea acestuia, atât din perioada pregătirii sale, cât și despre lucrarea sa de doctorat „Viața și opera lui Eminescu”. Acest lucru ne-a dat și posibilitatea de a vorbi despre Eminescu ca un promotor al unirii și al unității de limbă, de credință și de neam. Activitatea Patriarhului este mar-

cată de multiple momente din istoria poporului nostru, el fiind o parte activă și vie a acestora. Elevii au interacționat, fiecare a avut o contribuție la aportul de informație adus în cadrul grupul și considerăm că finalitatea va fi una apreciată.

– Este a XIX-a ediție a acestui simpozion, nu sunt multe manifestările care au o astfel de longevitate, iar acest istoric obligă și organizatorii, și participanții să adauge un plus de valoare la această manifestare, având un rol important, deoarece ne decoperă simțămintele patriotice și ne arată cum să trăim mai frumos viața creștinească.

– *Dorim să vă întrebăm dacă temele propuse îi intrigă pe elevi.*

– Din ceea ce am observat și în edițiile trecute și din ceea ce observ și acum, în acest început de activitate pe grupe, tinerii sunt foarte receptivi, au curaj și dorință de a-și exprima propriile opinii, e de înțeles că se inspiră și din lectura lor, din ceea ce însemna patrie, neam, țară, cuget, credință, biserică și nu în cel din urmă, Hristos Domnul nostru. Consider că simpozionul de la Galați ar putea reprezenta un exemplu pentru celelalte seminarii teologice. În primul rând, temele abordate sunt teme de suflet, iar acest lucru de perenitate dă consistență acestui simpozion, știind faptul că multe simpozioane au fost închise din diverse motive, însă observ că această activitate are continuitate și de fapt asta urmărim.

– *Dat fiind faptul că simpozionul a devenit o tradiție, vă subscrieți ideii că își ridică standardele de la an la an?*

– Desigur că da, chiar trebuie pus în lumină faptul că sunt invitați și tineri din licee, pe lângă elevii seminariilor teologice, care au același duh, al Bisericii, al școlii teologice, Invitații și tinerii

din alte licee, cu alte vocații este un câștig al acestui proiect, căci ei intră în acest areal și se naște în sufletul lor o adevărată bucurie. Trebuie menționat că deși locația simpozionului s-a schimbat (chiar îmi aduc aminte când simpozionul se făcea în sala de conferințe a Seminarului), în această generoasă sală a Muzeului Culturii și Spiritualității la Dunărea de Jos, având și o expoziție tematică ce se potrivește de minune cu tema Simpozionului de anul acesta, iată, de la an la an, cu binecuvântarea arhiepiscopului vostru, a conducerii școlii și a colectivului de profesori, proiectul capătă noi deschideri și noi valențe.

Pr. Prof. Viorel Laiu,
director al Seminarului Teologic
„Veniamin Costachi“, Tg. Neamț

– Ai mai participat la acest simpozion?

– Nu până acum, acesta este primul an în care particip.

– Cum ți s-au părut discuțiile pe baza temelor din grupă? Te-au ajutat? Ai primit răspunsul anumitor întrebări privitoare la propria curiozitate?

– Au fost o mare varietate de teme în care s-au atins multe în-

trebări personale, dar și ale altor cunoștințe. Consider că a fost ceva foarte folositor pentru propria cunoaștere.

Alexandra Mitu, Colegiul Național „Costache Negri“, Galați

– Este al treilea an în care particip activ la simpozionul de la Galați. În fiecare an am primit cu bucurie în suflet, dar mai ales în inimă temele propuse de organizatori. Fiecare om are în sine câte o enigmă pe care dorește să o depășească. Tema din anul acesta, cu privire la Anul Centenar văzut prin ochii tinerilor, a întărit atât în sufletul meu, cât și în al celorlalți participanți, cele trei însușiri ale

acestui an simbolic: Unitate, Credință și Neam. Temele au fost bine propuse, dar și discuțiile s-au ridicat la înălțimea cerințelor.

Vulcan Teodor Alexandru, Seminarul „Chesarie Episcopul“, Buzău

– Este pentru prima dată când particip la simpozion din partea Seminarului nemțean. Anul trecut au mai participat și alți colegi de-ai mei și am aflat astăzi că suntem Seminarul cu cele mai multe participări la simpozionul de la Galați. Mai mult, pot spune că, pentru mine, este un fel de bonus că particip anul acesta cu ocazia Anului Centenar. Este foarte interesant că fiecare participant a venit cu o lucrare despre o personalitate sau o instituție din eparhia din care face parte, care a contribuit în mod specific la Marea Unire din 1918. Eu am venit din Neamț cu mănăstirile nemțene. Consider că această activitate chiar că ne unește în acest An Centenar și este un schimb de experiență benefic care ne ajută să cunoaștem fapte din cât mai diverse locuri ale țării noastre.

Dimitrie Dalidis, Seminarul Teologic „Veniamin Costachi“, Tg. Neamț

Elev seminarist

de Pr. Prof. Dr. Stelian Spînu

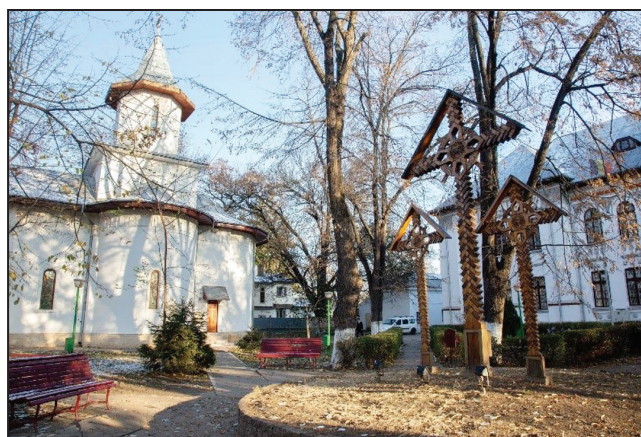
În școală unde Dumnezeu există
Și unde începutul pare trist
Trăiește printre slove și prin taine
Tânărul elev seminarist.

E misiunea lui cea sfântă și cea dreaptă
Să iasă dintre tinerii cei noi
Și să-și dedice viața cu mult patos
La cei triști, flămânzi și goi.

La ceas de seară sau de dimineață
El nu se-amestecă cu duhul lumii,
Că-ngenunchează spre icoane
Să dea un rost la pleava lumii.

Și-adesori el plânge-n întineric
De dor de frați și de părinți,
Și-nvață astfel de prin școală
Că plânsul lui e dragoste de sfinți.

Și-n slova lui aleasa se găsește
Mireasma vorbeii de demult,
Pe care o va duce înspre oameni
Pacificând cu ea orice tumult.

Și-l veți vedea prin zarva lumii
Purtând costum ca-n zi de sărbătoare
Și pentru lumea demnă și normală
El se aseamănă c-o floare.

Și-n banca lui sau prin alei
El macină făină de preț greu
Ca să ducă-apoi în lume învățătura
Și să se-ntoarcă acasă Dumnezeu.

Priviți-l cu respect și cu speranță,
Că din credința sa și din iubirea lină
Se va întoarce țara înspre Domnul
Se va întoarce la lumină !

Imnul centenarului

de Prof. Tatiana Munteanu

Printr-un veac scâldat de trudă
Și de granițe albastre,
Portul românesc se-nchină
Limbii și culturii noastre.

Peste malurile Țării
Și cu gându-n depărtare,
Sufletul român își prinde
Tricolorul la hotare.

Într-o sută de povețe
Anii de glorie își arată
Și eroii din cartea vieții
Care ne-au slujit odată.

Dalta timpului izbândă
A-nălțării din ruine,
Cu stindardul nemuririi
Urcă frunțile române.

Centenarului molitvă
Ia-n cruce se botează,
Când pe inimile-n floare
Dorul ni se arborează.

Din decembrie albită,
Țara doinelor din rouă,
Anii o sută îți culegem,
Să ne fie pace nouă!

În noaptea de Crăciun

text cules, corectat și modificat de Ilie Răpcianu

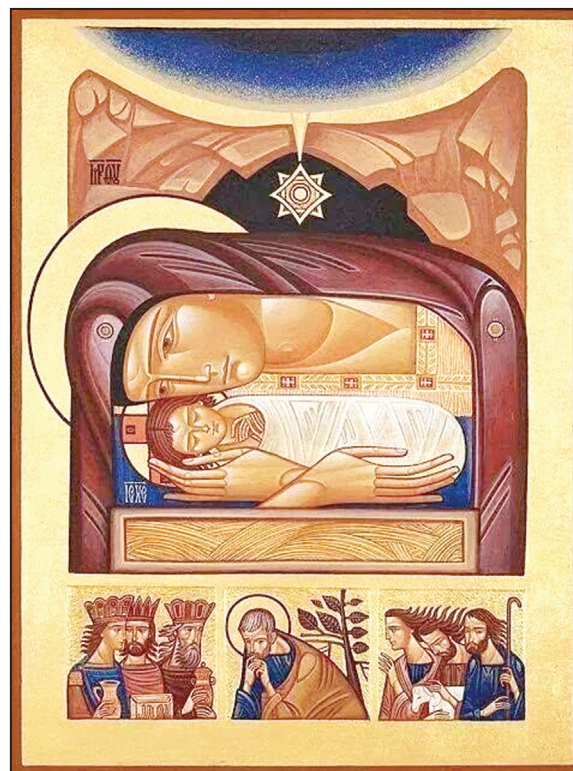
În noaptea de Crăciun românii plâng
Nefericiți când pe-al lor chip își pun
Un zâmbet cenușiu și gol, când strâng
În gând ființe dragi sau un prieten bun.

În noaptea de Crăciun se risipesc
Pentru un an întreg dureri și dor
Pentru românii care le lipsesc:
Cei de-acasă plecați ori cei ce mor.

În noaptea de Crăciun, când pruncul sfânt
Se naște-n iesle din lumină și din vis
În chin murit-au toți românii, ce sunt
Popor de prunci venit din paradis.

În noaptea de Crăciun românii trec
Din iad în rai și-n noi dimensiuni
Și dintr-un calendar fatal, aztec
Mai cred și ei în nașteri și minuni.

În noaptea de Crăciun, c-un ochi râzând
Și cu un ochi plângând printre străini,
Românii îi îmbrățișează lăcrimând
Pe alți români plecați printre haini.

În noaptea de Crăciun mă rog, implor
Să fiu iertat că sufăr și rămân
Acasă, să-mi duc crucea până mor,
C-o inimă curată de român.

CRĂCIUNUL – SĂRBĂTOAREA UNITĂȚII LUMINATE

de Ilie Răpcianu (clasa a XI-a Pastorală)

Minunatul praznic al Întrupării Mântuitorului Iisus Hristos este sărbătoarea care umple de bucurie și lumină sufletele noastre, mai ales pentru faptul că este sărbătoarea în care orice familie se privește în oglinda metaforică a unității și iubirii. Refecția nu este nimic altceva decât idealul unității absolute, considerând familia nucleul societății. Masa de Crăciun se metamorfozează în spațiul unde, pentru un an întreg, se deapănă amintiri și se

risipesc dorurile și durerile.

Anul acesta semnificația de *sărbătoare a unității* prinde și alte conotații amplificate, mai ales în contextul anului centenar. La 100 de ani de atunci, Crăciunul a rămas la fel, însă oamenii nu-i mai trăiesc spiritul la intensitatea și importanța pe care o necesită familia, în virtutea iubirii desăvârșite, și țara, în virtutea apartenenței față de pamântul strămoșesc.

Pentru a primi cu adevărat lumina Betleemului, urcușul

spre steaua peșterii trebuie să fie unul paradoxal din toate punctele de vedere. Urcarea se face prin coborârea în sine și cunoașterea din sine a luminii provenite din interiorul nostru. Lumina pe care ar trebui să o împărtășim de Crăciun din noi către semenii noștri, nu ar trebui să fie decât o imagine reflectată a razei care a revelat locul pruncului. Căci precum nașterea Pruncului Mântuitor a fost răsăritul absolut al umanității, tot așa chipul nostru, trebuie să fie un răsărit, mai ales

în preajma Crăciunului, pentru cei mai lipsiți ca noi de iubire, de cuvinte și de lumină. Sărbătoarea Nașterii Domnului nu presupune numai împodobirea bradului și primirea de cadouri, ci și dăruirea luminii ce îți împodopește sufletul.

Puterea acestei minunate sărbători este una incontestabilă, deoarece „miracolul de Crăciun“

este acela, dincolo de frumoasele basme și imagini cu Moș Crăciun, al luminării celor mai pietrificate inimi și conștiințe. Nimeni nu poate rămâne rece în fața unui brad împodobit și nimeni nu poate trece pe lângă un om nevoiaș fără ca măcar din pricina zilei, dar mai mult pentru sentimentul de lumină care te copleşte, să nu îl ajute cu ori-

ce... pentru că miracolul constă în faptul că pentru o zi nimeni nu mai are nicio problemă.

Crăciunul să vă lumineze și în acest an sufletul, iar sufletul luminat să devină un fascicol de lumină din raza care îl descoperă pe Iisus Hristos în fiecare inimă în care ieslea este pregătită pentru primirea unui împărat ce nu are nici început, nici sfârșit.

Plugușorul – secvență de Centenar

de Alin Carp, clasa a XII-a Pastorală

De urat, iar vă urăm
Și pe Domnul laudăm;
C-am plecat să colindăm
Pe la case să urăm;
Plugușorul românesc,
Obiceiul strămoșesc.

Că a-ngăduit, Preasfântul,
Cel ce-a plămădit pământul...
Să ne-aducă-n acest an,
Anul sfânt de Centenar!
Ne-a adus să ne-amintim
Fiorii ce îi simțim,
Când vedem, și, unde scrie:
Să trăiești, tu, Românie!
Românie ce odată,
Ne trăiai cam supărată!

Căci, pe vremile de-atunci,
Din adâncurile lunci;
Prin câmpurile-nverzite,
Prin ogoarele plivite,
Se auzea din depărtare
Până-n muntele cel mare;

O dorință strămoșească
Ce voia să se-mplinească:
Ca sub soarele-arzător
Să trăiască un popor.
Un popor unit în fire,
În cuget și în simțire!

Iar acum o su' de ani,
Veste-a fost printre țărani;
Că la Alba s-a decis
Că pe steag „unire“-i scris;
Unirea din buni visată
Și acum de Domnul dată!

De atunci, mândrul popor
Trăiește sub tricolor:
Mândrii moldoveni,
Harnicii munteni,
Cu viteji oltenii
Și basarabeni!

Stau într-o unire
Și o înfrățire,
Cu bucovinenii
Și cu dobrogenii,
Cu cei din Banat
Și până la Bugeac.

Și așa să-i ție
Până-n veșnicie!

TEOLOGIA ICOANEI NAȘTERII DOMNULUI LA PĂRINTELE DUMITRU STĂNILOAE

In această icoană, între-
gul mesaj din Evanghelie
despre întruparea Mân-
tuitorului din Sfânta Fecioară
Maria este surprins împreună cu
alte detalii adăugate din Sfânta
Tradiție a Bisericii. Detaliile din
icoană se structurează în trei re-
gistre:

I. Partea superioară–aspectul teofanic și profetic

Stânga	Centru	Dreapta
îngeri slăvind pe Dumnezeu	raza (steaua) muntele (stâncile)	înger vestind Nașterea Domnului păstorilor aflați pe câmp

II. Partea centrală–aspectul tainic

Stânga	Centru	Dreapta
magii aducând daruri	Pruncul Hristos Maica Domnului peștera (ieslea) boul și asinul	păstorii

III. Partea inferioară – aspectul omenesc

Stânga	Centru	Dreapta
Dreptul Iosif șezând îngândurat pe o piatră	diavolul deghizat într-un păstor (Thyrros)	moașele Salomeea și Zelemi îngrijind Pruncul

**Persoane, sensuri și simbo-
luri ziditoare în icoana Nașterii
Domnului**

I. 1. Raza – arătare a Sfintei Treimi

Raza unică ce coboară din se-
micercul aflat în partea superioară
a icoanei semnifică *Firea cea Una*
a lui Dumnezeu, dar care ieșind
din stea se împarte în trei pentru
a desemna participarea *Celor Trei*
Persoane la iconomia mântuirii.
Reprezentarea iconografică a *ste-
lei* sugerează faptul că aceasta este
mai presus de un simplu fenomen
cosmic, ea fiind trimisă de către
Dumnezeu să vestească magilor
Nașterea cea mai presus de fire a
unui Împărat Ceresc și totodată
să-i călăuzească spre locul unde
s-a petrecut minunea.

**I. 2. Muntele auster sugerea-
ză o lume neprimitoare, ostilă,**

**lumea de după căderea în păcat
a protopărinților Adam și Eva și
a tuturor urmașilor lor**

Stâncile ascuțite, ilustrate ase-
menea unor trepte, par a se uni
cu cerul, indicând, astfel, atât
mișcarea de *pogorâre* a lui Dum-
nezeu la om, cât și *urcarea* omu-
lui la Dumnezeu, ambele, posibi-
le odată cu momentul Întrupării
Celei de-a Doua Persoane a Sfin-
tei Treimi. Întreg pământul pare
a tresălta de bucurie: „*Cerul și*
pământul astăzi s-au împreunat;
născându-se Hristos, astăzi Dum-
nezeu pe pământ a venit și omul
la cer s-a suit“ (Vecernia Prazni-
cului, Litie, glas 1).

**I. 3. Îngerii sunt reprezentați
în dubla lor lucrare: doxologia și
vestirea.**

II. 1. Pruncul Hristos este re-
prezentat fie dormind, fie treaz,

privind către Maica Sa. Scutecel
în care este înfășat au forma unor
fâșii înguste asemenea giulgiuri-
lor de înmormântare, brațele Sale
se încrucișează pe piept în chipul
Crucii, iar ieslea în care este așe-
zat Pruncul are aspectul unui al-
tar – mormânt. Toate acestea pre-
figurează *Moartea și Pogorârea lui*
Hristos la iad. Dar „*Lumina stră-*
lucește în întuneric, iar întunericul
n-a biruit-o“ (Ioan 1, 5), pentru că
Hristos va învia din morți ca un
Dumnezeu atotputernic.

II. 2. Maica Domnului este
înfașată stând lângă Prunc, în
fața ieslei, pe jumătate rezemată
pe un pat de felul celor purtate de
evrei în călătoriile lor. El are cu-
loarea roșie, fiind ilustrat aseme-
nea unui pat împărătesc, pentru a
sugera astfel cinstea ce i se cuvine
Maicii lui Dumnezeu. Prin aceas-

tă poziție a Maicii Domnului este afirmat iconografic adevărul *Nașterii suprafirești (din Fecioară, fără dureri) a Mântuitorului Hristos*, fapt care subliniază, de asemenea, dumnezeirea Pruncului. Cele trei stele așezate pe cap și umeri simbolizează fecioria Maicii Domnului dinaintea, din timpul și de după Nașterea lui Hristos (pururea-fecioria). „*Ce vom aduce ție, Hristoase? Că te-ai arătat pe pământ ca un om, pentru noi. Fiecare din fapăturile cele zidite de Tine, mulțumire aduce Ție: îngerii cântarea, cerurile steaua, magii darurile, păstorii minunea, pământul peștera, pustiul ieslea, iar noi pe Maica Fecioară, Dumnezeule, Cel ce ești mai înainte de veci, miluiește-ne pe noi.*” (Mineiul pe luna decembrie)

II. 3. Peștera (Ieslea).

Locul Nașterii Fiului lui Dumnezeu nu era un han, ci un loc cu iesle unde se țineau animalele. Evangheliile nu menționează peștera, însă reprezentarea iconografică își găsește temeiuri în Tradiție și în textele liturgice. Deschizătura întunecoasă a peșterii în mijlocul stâncilor ascuțite închipuie cosmosul căzut, lumea copleșită de păcat prin căderea omului, precum și iadul, străfundurile întunericului, pe care doar El, *Soarele Dreptății*, le risipește odată cu Nașterea Sa. Peștera și ieslea sunt dovezi ale profunde smerenii a Mântuitorului Hristos.

II. 4. Boul și asinul nu sunt, de asemenea, pomeniți în Evanghelie, prezența lor alături de Prunc (inspirată din evanghelia apocrifă

a lui Matei, cap. XIV) sugerează, în același timp, împlinirea unei prorocii a profetului Isaia: „*Boul își cunoaște stăpânul și măgarul ieslea Domnului său, dar Israel nu mă cunoaște, poporul meu nu mă pricepe.*” (Isaia 1, 3). Prezența animalelor trimite, de asemenea, și către simbolismul vițelului de sacrificiu și al asinului Împăratului Care intră în Ierusalim. În unele icoane rusești apare un cal în locul obișnuitului măgar, necunoscut în Rusia.

II. 5. Păstorii sunt înfățișați ascultând mesajul îngerilor. Adevărat, unul dintre ei cântă din fluier adăugând, astfel, arta omenească a cântării la corul îngerilor. Ei primesc cei dintâi vestea minunatei Nașteri în mijlocul activităților zilnice, fiind, paradoxal, prin simplitatea lor, mai apropiați de lumea cerească. Păstorii reprezintă primii fii ai lui Israel (poporul ales de Dumnezeu), care I se închină Pruncului, ei simbolizând începutul Bisericii evreilor, iar magii începutul Bisericii neamurilor.

II. 6. Magii sunt reprezentați fie pe cai, în drum spre locul Nașterii indicat de stea, fie aducând Pruncului întreitul dar – aur, tămâie și smirnă, preînchipuindu-le pe femeile purtătoare de mir, venite la mormânt în dimineața de Paști:

– aur – ca pentru Împăratul veacurilor;

– tămâie – ca celui ce este Dumnezeu al Universului;

– smirnă – ca unuia ce a murit.

„*Prin darul mirului, ei închipuie starea Ta muritoare, prin aur măreția Ta împărătească, iar prin tămâie, dumnezeirea Ta întregă.*” (Utrenia Nașterii Domnului, cântarea a V-a, glas VI).

Magii sunt înfățișați sub chipul a trei oameni având vârste diferite, acest fapt dovedind că Revelația este dată oamenilor indiferent de vârsta lor fizică, dar pe măsura nivelului lor duhovnicesc și a puterii lor de cuprindere a tainelor dumnezeiești. Magii reprezintă neamurile păgâne aflate înafara poporului ales. Deși sunt oameni învățați, ei au, totuși, de străbătut o cale mai lungă spre cunoașterea Dumnezeului celui Adevărat. Prezența lor dovedește faptul că Biserica primește și sfințește știința omenească în măsura în care aceasta conduce către adevărul de credință, către cunoașterea lui Dumnezeu.

III. 1. Dreptul Iosif apare într-un colț (stânga sau dreapta, în josul icoanei), așezat deoparte de Preasfânta Fecioară Maria, detaliu iconografic menit să eviden-

țieze adevărul scripturistic și învătătura Bisericii potrivit căreia Hristos S-a născut din Fecioară, Iosif nefiind tatăl Pruncului. În-fățișarea sa trebuie să sugereze un om înaintat în vârstă (Tradiția spune că avea 84 de ani). Este reprezentat cu aureolă, aflându-se între dreptii lui Dumnezeu (Matei 1, 19). „*Vifor de gânduri necuviincioase având întru sine înțeleptul Iosif s-a tulburat [...], dar cunoscând că zămisirea ta este de la Duhul Sfânt a zis: Ali-luia.*” (Acatistul Bunei Vestiri, Condac 4).

Este înfățișat ascultând de o figură care reprezintă *vocea rațiunii neluminate*.

III. 2. Bătrânul ciudat, înveșmântat într-o piele de animal, stând aplecat de spate dinaintea lui Iosif, îl reprezintă pe amăgitorul Satan, deghizat în chipul unui păstor, care îl hărțuiește pe Iosif, logodnicul Fecioarei, cu întrebări perfide.

III. 3. Scena îmbăierii Pruncului are la bază pasaje din evangheliile apocrife ale lui Iacov și Matei (acestea vorbesc despre prezența a două femei (Salomeea

și Zelemi) chemate de Iosif pentru a o asista la naștere pe Sfânta Fecioară). Scena îmbăierii Pruncului a stârnit numeroase controverse și discuții iscate de justetea reprezentării ei din următoarele motive:

– relatarea *îmbăierii* nu aparține evangheliilor canonice;

– Pruncul era cu totul curat și nu avea nevoie de spălare;

– Maica Domnului a născut în mod suprafiresc, fără dureri, prezența moașelor fiind de prisos.

Argumentele susținute în favoarea reprezentării scenei îmbăierii au fost următoarele:

– faptul că scena nu este menționată în Evangheliile canonice nu e un motiv pentru a o exclude (nici Intrarea în Biserică a Maicii Domnului nu este menționată în Noul Testament, dar nu a stârnit respingerea ei în Biserică). Hristos, prin obiceiul îmbăierii, a acceptat de bunăvoie să se supună unui obicei omenesc, așa cum mai târziu a binevoit să se supună practicii circumciziei (tăierea împrejur) și botezului (de care El nu avea nevoie);

– niciunul din Sinoadele Ecumenice nu s-a opus cu privire la această scenă;

– în perioada iconoclastă, când au fost puse în discuție atâtea scene iconografice, scena îmbăierii nu a reprezentat o problemă;

Scena scăldatului sugerează faptul că Dumnezeu cel Preaînalt se supune obiceiurilor și deprinderilor omenești, aceasta fiind și o mărturie a Întrupării reale a Domnului, Care a devenit „*întocmai cu oamenii de bună voie*” (Utrenia praznicului, Canonul Sfântului Ioan Damaschin, cântarea a IV-a). Scena o prefigurează pe cea a Botezului în apele Iordanului.

În icoană, toată creația se bucură la Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos: cerul (o stea și îngerii), pământul (munții, plantele și animalele) și în special omenirea reprezentată cel mai desăvârșit în persoana noii Eve, Preacurata Fecioară Maria, Maica Domnului nostru.

(Părintele Dumitru Stăniloae,
O teologie a icoanei, Editura
Anastasia, București, 2005)

ICOANA - MĂRTURIE A UNIRII ȘI CREDINȚEI CREȘTINE

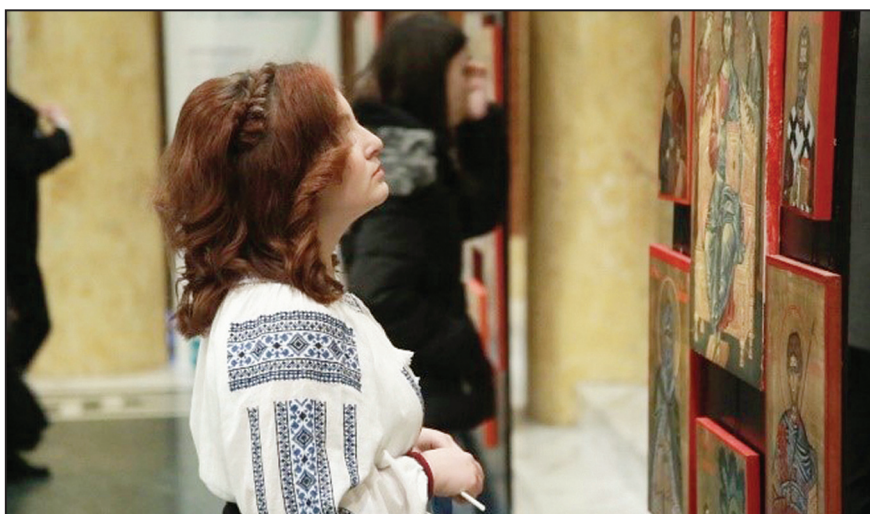
Prof. Sergiu Manole
Prof. Marian Dolea

Forfotă și glasuri adolescente se întrepătrund cu glasuri mature în foaierea Teatrului Dramatic din Galați, fiecare exprimând și argumentând idei și păreri despre cum ar fi mai potrivit să panoteze icoanele pe simezele expoziției.

Mai sunt două zile până la mult așteptata serbare a hramului Seminarului teologic gălățean și totul trebuie să decurgă perfect pentru ca Sf. Andrei, ocrotitorul său, să fie cinstit așa cum se cuvine.

Elevii claselor secției Patrimoniului Bisericesc a Seminarului

Teologic „Sf. Andrei” din Galați, împreună cu profesorii coordonatori Ioan-Sergiu Manole și Marian Dolea, pregătesc expoziția de icoane, eveniment cu atât mai important cu cât are loc în Anul Centenar 2018. De aceea, tema expoziției a fost aleasă cu mare

grijă: „**Icoana – simbol de unire și credință**“, pentru că prin pictarea lor tinerii iconari aduc o vie mărturie a faptelor sfinților români înfățișați și venerați prin rugăciune - modelele sincere ale trăirii și culturii creștine românești.

Icoanele pictate pe lemn care alcătuiesc expoziția au fost lucrate de elevii iconari timp de trei săptămâni, în tehnica tempera cu emulsie de ou. Însă dincolo de orice considerente materiale, în pictarea icoanelor, un accent deosebit cade pe relația dintre iconar și Dumnezeu. Înainte de a începe lucrul, elevii și profesorii îndrumători au rostit rugăciunea iconarului: „Tu, Doamne Dumnezeu, Stăpâne a toate, luminează și îndreptează sufletul, inima și mintea robului Tău; călăuzește-mi mâinile, ca să pot înfățișa cum se cuvine și în mod desăvârșit Chipul Tău, al Sfintei Tale Maici și pe cele ale tuturor sfinților, pentru slava, bucuria și înfrumusețarea Sfintei Tale Biserici!“. Prin aceasta autorul icoanelor nu este iconarul, ci Dumnezeu care, prin harul Duhului Său îl îndrumă în zugrăvirea chipurilor sfinte, luminându-le pe „cărămida“ inimii sale.

Elevii au găsit inspirația ne-

cesară pictării icoanelor documentându-se din variate surse imagistice: izvoade ale chipurilor și mostre de broderii venețiene, specifice vestimentației sfinților și voievozilor ctitori români ai secolelor trecute. Acest mod de documentare temeinică l-au observat vizitând atelierul deschis al simpozionului „Iconari în Otopeni“, aflat anul acesta la a VI-a ediție, tema fiind „Sfinți Voievozi și Domnitori din cele trei provincii românești în iconografia contemporană“. Luând contact direct cu iconarii participanți au aflat informații inedite despre tehnica și abordarea tematică diferențiată în funcție de faptele de virtute creștină ale personajului istoric

reprezentat. Aceste informații despre metodele de lucru ale iconarilor au fost mici taine ale meseriei pe care elevii le-au putut folosi în zugrăvirea icoanelor proprii și care, mai târziu, îi vor ajuta să se perfecționeze.

Importanța acestei expoziții în dezvoltarea spirituală și practică a elevilor reiese chiar din cuvintele lor. Astfel, Marian Mihaela din clasa a XII-a Patrimoniu ne spune: „Între iconar și sfântul reprezentat se realizează o legătură tainică prin rugăciune, ascultare și viață înduhovnicită. Prin organizarea acestei expoziții noi încercăm să arătăm atât frumusețea artei icoanei, cât și adevărul vederii sfinților bineplăcuți lui Dumnezeu, care ne țin atenția ațintită către Împărăția Duhului Său.“ Iar colega sa, Georgiana Stănescu concluzionează: „Am înțeles că noi „micii iconari“ avem menirea de a arăta oamenilor o părticică din sufletul nostru de creștini. Omul, cu multele sale suferințe și lipsuri, a tins, din cele mai vechi timpuri spre frumos. El a dorit întotdeauna să descopere armonia acolo unde ochiul obișnuit refuză și se teme să privească: spre lumina necreată a duhului Sfânt.“

ARTA – FEREASTRĂ CĂTRE CER

Anul acesta, cu ocazia cinstirii Sfântului Apostol Andrei, seminariștii gălățeni de la secția de Patrimoniu au organizat o expoziție de icoane în cadrul spectacolului „File de Unire”. Am avut deosebită plăcere să expun și eu, printre alte multe lucrări, mica mea reprezentare iconografică a Sfântului David din Tesalonic.

Prin organizarea acestor expoziții încercăm pe cât posibil să arătăm atât frumusețea icoanelor, cât și măreția lui Dumnezeu, ce îi înalță privitorului ochii către Împărăția Duhului. Înainte de a transmite aceste lucrări omului, iconarul își realizează o legătură tainică cu sfântul pe care îl pictează prin rugăciune și o viață duhovnicească sporită.

Pe parcursul anilor de liceu am fost înzestrată cu iubirea de a zugrăvi chipuri duhovnicești.

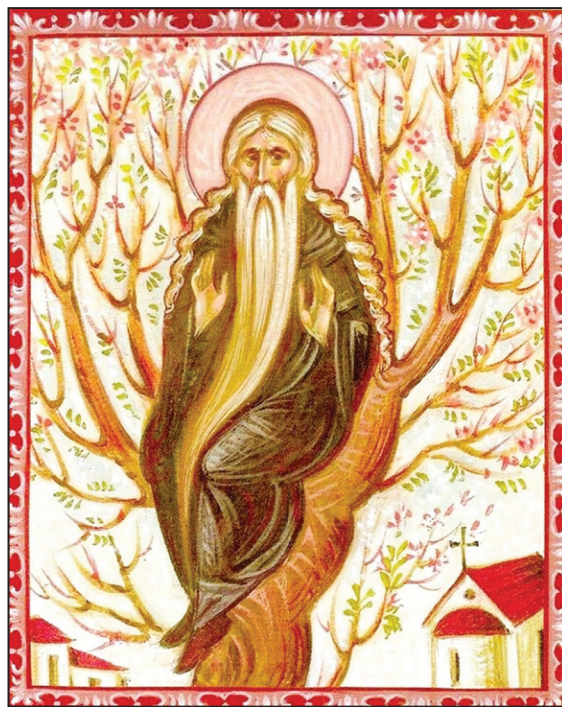

Pentru noi, tinerii iconari, pasiunea pentru arta sacră este nemărginită. În acest sens, meșterul iconar, Pavel Busalaev spune: „Pensulele noastre sunt strădaniile împlinite, culorile sunt virtuțile, iar luminile care dau viață culorilor sunt dar al Duhului Sfânt”.

Astfel că noi, elevii claselor de patrimoniu, încercăm să creăm praguri către o lume nevăzută.

Marian Mihaela
- clasa a XII-a Patrimoniu

Prin participarea la expoziția din cadrul serbării „File de Unire”, noi, micii iconari, am vrut să arătăm o mică participare din sufletul nostru, căci prin fiecare lucrare ne punem amprenta, prin stil, culori ce depind de stările noastre interioare. La această expoziție, am participat cu reprezentarea iconografică a Sf. M. Mc. Gheorghe, un mare martir-sitor al dreptei credințe, acesta fiind așezat central; în partea dreaptă sus cum privim este Sf. Cuv. Parascheva,

iar în partea stânga sus este Împărăteasa Irina. Acum, când totul a luat sfârșit, icoana am așezat-o în camera mea la loc de cinste, în partea de răsărit, împodobită cu un ștergar tradițional, pentru a-mi aminti de fiecare dată de frumusețea tradiției românești, împletită cu arta sacră.

Să nu uităm de profesorii coordonatori Dolea Marian și Sergiu Manole care ne-au îndrumat, ne-au învățat, ne-au împărtășit pe parcursul anilor de liceu mici taine ale iconografiei.

O împrejurare pentru toți iconarii avansați, cât și pentru cei începători, că arta este un tărâm al fericirii, cât și al păcii. Chiar dacă noi rareori suntem fericiți și împăcați cu noi înșine, nu trebuie să uităm să ne bucurăm de menirea sau de poziția noastră în calitate de creatori.

Stanescu Georgiana
- clasa a XII-a Patrimoniu

CORUL SEMINARULUI GĂLĂȚEAN – SIMBOL LA DUNĂREA DE JOS

Dintotdeauna muzica a fost un subiect plăcut omului, răscolind sufletul și mintea, trezind sentimente de nostalgie și melancolie. În acest context, școala noastră este foarte renumită din punct de vedere muzical. Co-

rul Seminarului a luat naștere la inițiativa domnului profesor Eugen Dan Drăgoi care a ținut aprinsa flacăra iubirii pentru muzica susținând-o și până astăzi prin jertfa și eforturile tinerilor seminariști.

Unitatea și diversitatea voci-

lor creează un climat deosebit. Ceea ce ne reprezintă ca liceu vocațional este corul, care întotdeauna a fascinat auditoriul cu cântul lin și duios, având dor de Dumnezeu.

Repertoriul corului nostru variază de la muzica psaltică

ajungând la acordurile muzicii tradițional populare, cât și a cântecelor populare sau de cătănie.

Corul Seminarului Teologic Ortodox „Sf. Andrei” este împărțit în mai multe subdiviziuni corale:

CORUL ZEFIR - alcătuit din fetele de la secția de Patrimoniu Cultural.

CORUL ICHOS - alcătuit când copiii de la ciclul primar al școlii noastre.

CORUL KINONIA - alcătuit

din elevii îndeletniciți cu tainele muzicii psaltice.

Toate aceste grupuri de cânt alcătuiesc corul școlii noastre, corul mare al Seminarului Teologic „Sf. Andrei”.

IMN CENTENARULUI

Versuri: Tatiana S. Munteanu, muzică: Eugen Dan Drăgoi

Tenor 1
8 Prin tr-un veac scāl dat de tru dā Și de gra ni țe al bas tre,

Tenor 2
8 Prin tr-un veac scāl dat de tru dā Și de gra ni țe al bas tre,

Tenor 3
8 Prin tr-un veac scāl dat de tru dā Și de gra ni țe al bas tre,

Bass
8 Prin tr-un veac scāl dat de tru dā Și de gra ni țe al bas tre,

5
T 1 8 Por tul ro mă nesc se-n chi nă Līm bii și cul tu rii noas tre. Pes te ma lu ri le

T 2 8 Por tul ro mă nesc se-n chi nă Līm bii și cul tu rii noas tre. Pes te ma lu

T 3 8 Por tul ro mă nesc se-n chi nă Līm bii și cul tu rii noas tre. Pes te ma lu

B 8 Por tul ro mă nesc se-n chi nă Līm bii și cul tu rii noas tre. Pes te ma lu

10
T 1 8 ță rii Și cu gân du-n de păr ta re, Su fle tul ro mân își

T 2 8 ri le ță rii Și cu gân du-n de păr ta re, Su fle tul ro

T 3 8 ri le ță rii Și cu gân du-n de păr ta re, Su fle tul ro

B 8 ri le ță rii Și cu gân du-n de păr ta re, Su fle tul ro

©eddmus 2018

IMN CENTENARULUI CODA

T 1
8 prin de Tri co lo rul la ho ta re *f* Să ne fi e pa ce no uă!

T 2
8 mân își prin de Tri co lo rul la ho ta re *f* Să ne fi e pa ce no uă!

T 3
8 mân își prin de Tri co lo rul la ho ta re *f* Să ne fi e pa ce no uă!

B
mân își prin de Tri co lo rul la ho ta re *f* Să ne fi e pa ce no uă!

Într-o sută de povețe
Ani de glorie își arată
Și eroi din cartea vieții
Care ne-au slujit odată.

Dalta timpului izbândă
A-nălțării din ruine,
Cu stindardul nemuririi
Urcă frunțile române.

Centenarului sfințire
I-a-n cruce se botează,
Când pe inimile-n floare
Dorul ni se arborează.

Din decembrie albită
Țara doinelor de rouă,
Ani o sută îți culegem,
Să ne fie pace nouă!

CONCURSUL „ROMÂNIA MEA“

Anul acesta, pe data de 18 noiembrie, s-a desfășurat concursul de coruri școlare „România mea“, cu participarea mai multor ansambluri folclorice și coruri din județul Galați pe scena Teatrului Național de operă și operetă „Nae Leonard“, având ca tematică îmbinarea jocului tradițional românesc și a cântecelor patriotice. Concursul și Trofeul „România mea“ au fost câștigate de Seminarul Teologic „Sf. Andrei“. Premiul a constat într-o sumă de 4.000 lei și un minunat trofeu.

La eveniment au participat 317 elevi din județul Galați, în cadrul a patru secțiuni: 100 de cântece și jocuri; 100 de lo-curi, oameni și fapte românești;

100 de tradiții culinare; 100 de tradiții, obiceiuri și meșteșuguri românești.

Suntem onorați de participare și bucuroși de locul obținut.

În același timp, suntem conștienți de responsabilitatea ce ne revine pentru menținerea calității actului artistic, ce ne-a fost astfel răsplătit.

CONCERT DE MUZICĂ BIZANTINĂ ȘI PATRIOTICĂ „FILE DE UNIRE“ DEDICAT SFÂNTULUI ANDREI, OCROTITORUL SEMINARULUI DIN GALAȚI

Concertul a fost găzduit de Teatrul Dramatic „Fani Tardini” din municipiul Galați și a reunit pe scenă Corul Seminarului Teologic „Sf. Andrei”, Corul de copii „Ichos” al claselor a V-a și a VII-a, Corul „Zefir”, format din elevele secției Patrimoniul Cultural din cadrul Seminarului gălățean, Grupul Psaltic „Kinonia” și Formația de muzică veche „Kalofonis”.

„Seminarul Teologic, pe lângă inteligența și perseverență, se remarcă și prin vocile unice și duioase ale elevilor lui. Corul este unul dintre cele mai bune și mai respectate din județul Galați, fiind solicitat la numeroase activități pentru a încânta auzul spectatorilor. Mă pot bucura și lăuda că am făcut parte din acest cor timp de patru ani, în această oază de formare, patru ani în care am învățat foarte multe și am trăit momente de neuitat.

Chiar dacă nu mai sunt elev al Seminarului, ceva mă tot îndreaptă spre «Casa Sf. Andrei» și cred că acel ceva este dorința de a cânta împreună cu corul Seminarului și de a trai și retrăi momente faine!”

Costea Andrei (anul I, Teologie Pastorală București)

„Pentru mine acest concert reprezintă cea mai mare bucurie pe care am trăit-o în viața mea. Mai ales când știu că în spatele nostru avem ore în șir de repetiții,

unde exista și supărări, însă datorită dirijorului nostru avem și momente de fericire, deoarece ne arată unde greșim. Și în momentul acela, când vedem că am reușit să cântăm împreună, ne umplem de energie și cu această energie spirituală urcăm pe scenă și trăim un moment frumos: Concertul de Sf. Andrei. Mi se pare că, de la prima repetiție și până în acest moment, este o cale lungă, deoarece la început nu ne înțelegeam între noi, ori cântam prea tare, ori nu cântam deloc pentru că nu știam partiturile. Dar am început să ne ascultăm între noi și să ne ajutăm reciproc și uite așa, datorită orelor de muncă, am reușit să ne coordonăm pentru a putea cânta partituri care la început ni s-au părut imposibile. Cercetează-te să vezi ce gânduri îți vin în minte când auzi cântându-se un psalm și ce gânduri îți vin când auzi cântându-se un cântec de lume”.

Galbinu Adrian
(elev în clasa a XII-a Pastorală)

PROIECTUL ROSE (ROMANIAN SECONDARY EDUCATION PROJECT)

„PERFORMANȚĂ ȘI REUȘITĂ LA BAC“

Prof. Emanuela Petcu

Proiectul „Performanță și Reușită la BAC” finanțat de Ministerul Educației Naționale și câștigat de Seminarul Teologic Ortodox “Sf. Andrei” se va desfășura pe o perioadă de 4 ani școlari, începând din octombrie 2018.

Obiectivele principale ale grantului sunt creșterea ratei de absolvire și îmbunătățirea performanței la examenul de bacalaureat.

Beneficiarii proiectului sunt elevii care au nevoie de un ajutor suplimentar pentru pregătirea materiei de Bacalaureat, dar în special elevii navetiști și elevii dezavantajați din punct de vedere financiar sau proveniți din familii dezorganizate.

Echipa de management a proiectului cuprinde coordonatorul de grant - prof. Silvestru Adrian, responsabilul financiar - ec. Ioniță Cătălina, responsabilul cu achizițiile - admin. Sandu Ionelia, responsabilul cu activitățile remediale și de sprijin - prof. Petcu Emanuela - Georgiana, responsabilul cu activitățile extrașcolare - prof. Cuza-Ghiță Valentina.

În cadrul proiectului, se vor desfășura activități remediale, activități extracurriculare și activități de consiliere. Pe lângă activitățile amintite, elevii vor beneficia și de o masă caldă în ziua care vor desfășura activități.

De asemenea, din buget vom renova și amenaja o sală dedicată proiectului, dar vom putea cumpăra și materiale consumabile, rechizite și echipamente pentru activitățile pe care le vom desfășura.

Prin activitățile remediale dorim să formăm și să perfecționăm competențele solicitate de programele școlare și de programele de bacalaureat, pentru a reduce situațiile de eșec școlar, care favorizează absenteismul și promovabilitatea redusă la finalul clasei terminale și la examenul național de Bacalaureat. La aceste activități avem 5 profesori coordonatori: limba română – pr. prof. Stelian Spînu și prof. Virginia Bobaru, istorie – prof. Valentina Cuza-Ghiță, logică – prof. Adrian Silvestru, geografie – prof. Daniel Șoitu.

Activitățile de consiliere vizează să dezvolte abilitățile

socio-emoționale ale elevilor, conștientizarea de către elevi a situațiilor de risc și a efectelor acestora asupra succesului școlar, identificarea stilurilor de învățare și promovarea tehnicilor de învățare activă, dar și sesiuni de planificare a carierei. Aceste activități sunt coordonate de pr. spiritual Toderiță Călin.

Activitățile extracurriculare sunt partea cea mai așteptată a proiectului, deoarece au un pronunțat caracter aplicativ, oferind participanților ocazia să cerceteze și să evalueze ceea ce au deprins în școală, modul în care sunt receptați de piața muncii, așteptările cu care sunt întâmpinați, concomitent cu un program de destindere instructiv-activă. Un alt scop al proiectului, prin acest demers, este cel de întărire a simțului civic și patriotic, excursiile reprezentând și un minunat prilej de documentare a

elevilor. Activitățile extracurriculare se împart în trei subcategorii: Revista școlară, coordonată de dl prof. Butuc Gheorghe, Clubul de muzică, coordonat de arhid. prof. Adrian Marin și Ex-

cursiile școlare de documentare, de care vor beneficia anual 40 de elevi și care vor fi coordonate de prof. Cuza-Ghiță Valentina.

Activitățile din cadrul proiectului sunt în concordanță cu

obiectivele proiectului, acesta fiind primit cu interes și entuziasm din partea elevilor. Astfel, așteptăm rezultate pe măsură la Examenul de Bacalaureat. Succes!

LA ALBA IULIA-N CETATE!

Prof. Valentina Cuza - Ghiță

Columna istorică a fiecărui popor înscricționează în ea o mulțime de date, unele mai importante decât altele. În cazul istoriei poporului roman, columna istorică a acestuia înscrie la loc de cinste deasupra tuturor datelor istorice una de o importanță excepțională, data de 1 Decembrie 1918. Este ziua în care neamul românesc ajunge să se întregască în hotarele lui firești, ale Daciei străbune din vremea lui Decebal. Ziua de 1 Decembrie 1918 vine ca o împlinire a unui drum istoric punctat de jertfe, de sacrificii, de izbânzi și neizbânzi, este un drum al crucii, al tragerii pe roată, un drum al așteptărilor, al speranțelor în dreptatea mântuitoare venită de la Bunul Dumnezeu. Ziua de 1 Decembrie 1918 este Ziua Unirii fraților cu frații, românilor din Basarabia, românilor din Bucovina, românilor din Ardeal, Banat, Crișana și Maramureș cu patria-mamă, România.

Mesajul istoric al celui căzut la Turda în 1601, al lui Mihai Viteazul a fost pentru români mesajul unei credințe nestrămutate în reeditarea acelei fapte, care a dus pentru prima dată la făurirea statului lor propriu. Momente înălțătoare pentru împlinirea

acestui mesaj testamentar au fost fără îndoială Unirea Principatelor Române la 24 ianuarie 1859, sub domnia lui Alexandru Ioan Cuza, războiul pentru neatârnaarea de stat a României, 1877-1878 și, neîndoielnic, este războiul pentru reîntregirea neamului românesc, 1916-1919. La capătul acestor momente, românii și jertfele lor ajung să trăiască la Chișinău, la Cernăuți și la Alba Iulia izbândă izbânzilor prin unirea lor cu patria mamă.

La 1 Decembrie 1918, la Alba Iulia, au venit 1228 de delegați oficiali, reprezentând toate cele 130 de cercuri electorale din cele 27 comitate românești, apoi episcopii, delegații consilierilor, ai societăților culturale românești, ai

școlilor medii și institutelor pedagogice, ai reuniunilor de meseriași, ai Partidului Social-Democrat Român, ai organizațiilor militare și ai tinerimii universitare. Toate păturile sociale, toate interesele și toate ramurile de activitate românească erau reprezentate de către cei 100 000 de participanți.

Dar pe lângă delegații oficiali, ceea ce dădea Adunării înfățișarea unui mare plebiscit popular, era afluența poporului. Din toate unghiurile țărilor române de peste Carpați, sosea poporul cu trenul, cu căruțele, călări, pe jos, îmbrăcat în haine de sărbătoare, cu steaguri tricolore în frunte, cu table indicatoare a comunelor ori a ținuturilor, în cântări și plini de bucurie. Peste o sută de mii de

oameni s-au adunat în această zi spre a fi de față la actul cel mai mareț al istoriei românilor. Spectacol simbolic și instructiv: corțegiile entuziaste ale românilor ce umpleau drumurile spre Alba Iulia se încrucișau cu coloanele armatei germane - Mackensen care, umilite și descurajate, se scurgeau pe căile înfrângerii spre Germania.

1 Decembrie 1918

Mulțimea imensă urcă drumul spre Cetățuie printre șirurile de țărani români înveșmântați în sumanele de pănură albă și cu căciulile oștenilor lui Mihai Viteazul. Pe porțile cetățuiei, despuiate de pajurile nemțești, fâlfâie Tri-colorul român. Poporul trece pe sub poarta lui Mihai Viteazul și se adună pe Câmpul lui Horea. De pe opt tribune, cuvântătorii explică poporului măreția vremurilor pe care le trăiesc.

În acest timp, în sala Cazinei militare - Sala Unirii, delegații țin adunarea. Pe podium, între steagurile tuturor națiunilor aliate,

care au contribuit cu sacrificiile lor de sânge la desăvârșirea acestui act măreț, iau loc fruntașii vieții politice și intelectuale a românilor și delegații Bucovinei și Basarabiei, care au ținut să aducă salutul țărilor surori, intrate mai dinainte în marea familie a statului român.

Într-o atmosferă înălțătoare,

române de pretutindeni și necesitatea Unirii, Iuliu Maniu explică împrejurările în care se înfăptuiește Unirea, iar socialistul Iosif Jumanca aduce adevărul la Unire a muncitorimii române, care se simte una cu întreg neamul românesc.

Marea Unire, „...O necesitate istorică - națiunea trebuie să trăiască într-un stat național - s-a dovedit mai puternică decât orice guvern sau partid, culpabil de egoisme sau incompetență, și, punând în mișcare națiunea, i-a dat acea forță uriașă ca peste toate adversitățile să dea viață aspirației sale: statul național“ (Florin Constantiniu, *O istorie sinceră a poporului român*, Ed. Univers Enciclopedic, 1997, p. 301-302).

La o sută de ani de la desăvârșirea unității naționale, toate drumurile au dus astăzi, 1 Decembrie 2018, la Alba Iulia. Bucurie și multă emoție în Cetatea Marii Unirii!

în mijlocul aprobărilor unanime și a unui entuziasm fără margini, Ștefan Cicio Pop arată împrejurările care au adus ziua de astăzi, Vasile Goldiș expune trecutul plin de suferințe și de glorie al națiunii

„La Alba Iulia-n Cetate/
Din 1918, prin ani un clopot tare
bate:/E fără moarte și ne-adună/
Pe toți cu inima română/ Și mâine
și în veci va bate/ La Alba Iulia-n
Cetate!“

BUCURIA DE A DĂRUI

Prof. înv. primar Micu Florentina

Căciunul, Ziua Nașterii Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, este un prilej de mare bucurie și pentru noi, elevii clasei „Furnicuțelor“, deoarece este o sărbătoare a sufletului și a iubirii care ne reamintește cât de important este să le spunem semenilor noștri că îi iubim.

Preluând modelul creștin de a întinde o mână de ajutor aproapelui nostru, ne-am propus să derulăm proiectul „**Bucuria de a dăru**i“ în cadrul căruia să oferim căldură sufletească, speranță și să aducem zâmbete celor aflați în nevoie.

Astfel, atenția noastră s-a îndreptat către copiii de la Centrul de zi „Sf. Antonie“ din Galați pentru care am realizat o colecție de dulciuri și de jucării.

Copiii au fost foarte impresionați de mica atenție dăruită de noi și de colindele pe care le-am intonat împreună.

Tot în cadrul acestui proiect, am mers în vizită la Azilul de bătrâni din Galați unde glasurile cristaline ale copiilor, interpretând colinde, au adus o mângâiere sufletească acestora.

Activitățile derulate până acum au fost o experiență deosebită cu multe învățăminte, deoarece ne-am bucurat de reacția pozitivă a celorlalți și ne-am dat seama cât de important este să dăruim.

De aceea, ne propunem și pe viitor să continuăm acest proiect și să repetăm vizitele noastre cu scopuri caritabile.

Adresă

Strada Mihai Bravu, nr. 48, mun. Galați, jud. Galați

Nr. tel:

0236.411.431

E-mail:

seminarulsfandrei@yahoo.com

